MARI IMPLINIRI SPORTIVE

Azi, vom continua să vă înfățișăm încă o serie de oameni care, animați în egală măsură de un fierbinte patriotism și o convingere nestrămutată în cauza socialismului și aplicînd în mod creator îndrumările partidului, s-au afirmat în egală măsură în viața de toate zilele și în sport, au adus o contribuție valoroasă în economia, știința și mișcarea sportivă românească, au obținut realizări care au contribuit la sporirea prestigiului României socialiste în arena internațională.

Realizările celor prezentați în numerele anterioare ale ziarului nostru, în cel actual, ca și în cele ce vor urma, am dori să constituie pilde vii pentru generația actuală de sportivi și pentru aceia care la această oră de mari împliniri fac de-abia primii pași în sport.

IOAN KUNST-GHERMĂNESCU A RĂMAS GIONI...

Prin anul 1940, un elev în clasa a cincea a liceului „Coriolan Brediceanu" din Lugoj încerca porțile sportului, împărțindu-și aptitudinile între trei probe atletice evident opuse (săritura în înălțime, aruncarea suliței și alergarea pe 1 500 metri), dar care conjugate apoi aveau să producă o mutație surprinzătoare și să dea la iveală un mare jucător de handbal. Este vorba de IOAN KUNST-GHERMĂNESCU, cunoscut în lumea sportivă sub diminutivul de Gioni.

★

Iată-ne în biroul său, de la primul etaj al clădirii Consiliului Național pentru Educație Fizică și Sport (unde îndeplinește o muncă de mare responsabilitate — secretar al C.N.E.F.S.), răsfoind împreună pagini ale trecutului, pagini sugestive pentru creionarea chipului unui om care și-a legat viața de sport, reușind să se realizeze deplin atît în sport, cît și în viață, ca performer și ca intelectual.

Desigur, la această împlinire au contribuit, în primul rînd, calitățile lui Gioni Kunst, puterea lui de muncă, seriozitatea, talentul. Dar nu-i mai puțin adevărat că ele au găsit un cîmp fertil, creat în țara noastră după marele act al Eliberării. Pentru că înainte nenumărate valori potențiale, care puteau deveni mari valori sociale reale, s-au ratat, naufragiind pe tărmul fără de speranță al anonimatului și al mediocrității din cauza lipsei unor condiții — dacă nu optime, cel puțin convenabile —, a nepăsării diriguitorilor din acea vreme.

★

Secretarul C.N.E.F.S. abordează dialogul nostru pornind tocmai de la această idee :

— Actul istoric de la 23 August 1944 reprezintă momentul hotărîtor pentru destinul fiecăruia dintre noi. Împlinisem 19 ani — eram, cum se spune, bărbat — simțeam că se petrece ceva măreț, dar — bineînțeles — nu puteam să-mi dau seama, sau să prevăd desfășurarea viitoare a evenimentelor, care aveau să încrusteze epoca cea mai glorioasă, de aur, din istoria României. Astăzi, aruncînd o privire înapoi, înțeleg cît de mult sîntem datori partidului pentru tot ceea ce a făcut pentru noi.

★

— Așadar, ați început cu atletismul...

— Da, dar modest, fără veleități. Și chiar dacă stadionul nu m-a gratulat cu performanțe mai răsărite, m-am aflat, totuși, total sub fascinația lui și, în 1944, la terminarea liceului, am optat pentru ANEF, spre deziluzia familiei care mă dorea medic veterinar.

— La „Academie", pasiunea pentru atletism continuă ?

— Da. Am găsit la ANEF un climat propice. Printre studenții săi se numărau în acea vreme Ion Moina, Zeno Dragomir, Bebe Baciu, Gil Ludu, Martin Belba. Nu mă puteam afla, bineînțeles, decît în umbra lor.

— Și totuși, cum ați ajuns la handbal ?

— Între atletism și handbal se intercalează... schiul (disciplină în care Ioan Kunst are, de asemenea, calificare de antrenor), dar ce aș fi putut face alături de asemenea virtuozi ai cristianiei cum au fost Radu Scirneci sau Sile Ionescu ! În handbal am pătruns puțin întîmplător, la sfatul lui Adrian Petroșanu. Săritura în înălțime îmi dăduse o oarecare detentă, aruncarea sulței ceva forță, iar alergarea pe 1 500 m rezistență. Și astfel, între 1945 și 1947, joc în echipa de handbal (în 11) C.F.R. Bucureșu, dar, cum pe atunci nu se organiza un campionat național, ne mulțumeam cu succesele din cel orășenesc.

★

Handbalul îl cucerește pe tînărul student. În 1948, Gioni Kunst termină ANEF-ul (cu Magna cum laude !) și pleacă să-și satisfacă stagiul militar. Joacă și antrenează, în același timp, echipa armatei (pe atunci C.S.C.A.), cu care cîștigă, în 1949, „Cupa României", iar în 1950, 1951 și 1952 campionatul național. Printre colegii și elevii lui Kunst se numărau atunci **Romeo Platon, Kurt Wagner, Lucian Țigănuș, Otto Thelman, Nicolae Nedef, Gheorghe Gunes, Vasile Sidea, Rudolf Haberpursch.**

Acolo, la C.C.A., a crescut o mare generație de handbaliști români, maeștri și maeștri emeriți ai sportului.

Centrul atacant al echipei este Ioan Kunst, excelent tactician-coordonator, jucător de mare finețe. Din păcate, lipsa, pe acea vreme, a întîlnirilor inter-țări nu-i îngăduie să se numere decît o singură dată internațional : în 1951, la meciul România — Cehoslovacia, cîștigat de echipa noastră cu scorul de 14—13.

În 1953, la 28 de ani, Kunst părăsește activitatea competițională, rămînînd numai antrenor. Solicitările profesionale deveniseră intense. În 1950 a fost numit asistent la Catedra de jocuri sportive a I.C.F., pentru a ajunge în 1951 șef de lucrări, iar în 1966 conferențiar universitar.

Împletirea muncii didactice, teoretică, cu aceea practică de antrenor, nu era un lucru simplu.

★

— Institutul, spune Ioan Kunst, m-a obligat să citesc, să studiez, să predau. Pregătirea echipei de handbal Steaua, îmi dă posibilitatea să pun în practică cele expuse la catedră. Evident că Fortuna mi-a zîmbit. Echipa Steaua a reprezentat pentru mine un adevărat laborator, excelent utilat, în care puteam verifica pe viu ceea ce se născuse inițial pe hîrtie.

Iar pe hîrtie fuseseră așternute multe rînduri. **„Cursul de handbal"**, apărut în Editura didactică și pedagogică (1963), **„Handbal în 7"** (Editura C.N.E.F.S. 1964 ediția I și 1966 ediția a II-a), tradus la Moscova, și peste 80 de comunicări, referate științifice, articole de ziar și revistă.

★

Marile succese ale handbalului românesc sînt strîns legate de munca lui Ioan Kunst-Ghermănescu. Prin mîna lui au trecut și sub auspiciile priceperii și personalității sale s-au format eșaloane de maeștri ai acestui joc. Pot fi amintiți aici : Aurel Bulgaru, Kurt Sauer, Andrei Bretz, iar mai aproape de zilele noastre : Cornel Oțelea, Gheorghe Gruia, Alexandru Dincă, Iosif Iacob.

— Cum concepeți pregătirea jucătorului de handbal ?

— Sînt adeptul intelectualizării procesului de antrenament. Mă pronunț pentru însușirea conștientă a procedeelor tehnico-tactice și nu pentru... dresură. Măiestria, performanța, sînt legate prin fire intime, indisolubile, de inteligență.

★

● Antrenorul emerit Ioan Kunst-Ghermănescu a fost ales, în 1962, membru în Comisia tehnică a Federației internaționale de handbal.

● Antrenorul emerit Ioan Kunst-Ghermănescu este însărcinat — în 1968 — să fie selecționerul Echipei lumii în meciul jubiliar cu formația Cehoslovaciei, cu prilejul aniversării a 750 de ani de la întemeierea orașului Karvina (meci cîștigat de Selecționata lumii cu 24—21, Gruia și Iacob — elevii lui Kunst — marcînd o treime din golurile echipei învingătoare).

● Antrenorul emerit Ioan Kunst-Ghermănescu este invitat să țină cursuri și prelegeri despre handbal, despre metodica pregătirii, în Suedia, Danemarca, Norvegia, Elveția, Iugoslavia, Bulgaria, Spania, R.P. Chineză, Japonia.

● În sfîrșit, în 1967, Conferința pe țară îl alege pe Ioan Kunst-Ghermănescu în conducerea mișcării sportive, membru în Biroul C.N.E.F.S., dîndu-se astfel curs conduitei generale a partidului nostru în domeniul politicii de cadre, potrivit dictonului „omul potrivit la locul potrivit".

★

— Succesele școlii handbalului românesc, spune Kunst-Ghermănescu, reprezintă rezultatul muncii unui mare număr de oameni. Aș aminti aici aportul prețios al distinșilor mei colegi și prieteni profesorii Constantin Popescu, Oprea Vlase, Nicolae Nedef, Eugen Trofin, cu scuzele de a fi omis pe mulți alții. Și, în ultimă instanță, ele constituie urmarea firească a conducerii de către partid a mișcării sportive, sprijinului acordat, care a îngăduit acest salt. Dar, desigur, misiunea noastră se află de-abia la început...

★

...Și pentru că dialogul este intim, iar Ioan Kunst-Ghermănescu, în ciuda fotoliului pe care-i ocupă, a rămas Gioni, etalînd aceeași tulburătoare tinerețe, consemnăm aici o declarație, strict personală, în măsură să dea o ultimă tentă tabloului prezentat.

Este vorba de viața familială armonioasă pe care o trăiește alături de soția sa Mihaela Kunst-Ghermănescu, fosta jucătoare de handbal la echipa Știința Timișoara, astăzi și ea realizată deplin civic, șef de lucrări la Institutul de construcții din București.

O căsătorie din dragoste, în care dragostea a rămas mereu adăugînd prospețimii, trăinicie.

Și fiindcă Kunst a rămas același, i-am spus la despărțire exact la fel cum i-am fi spus acum 20 de ani :

— La revedere, Gioni !...

Valeriu CHIOSE

MIRCEA LUCESCU — „CĂPITANUL DE PE WEMBLEY" ÎN VIAȚA DE TOATE ZILELE

15 ianuarie 1969... Cufundat în proverbiala ceață londoneză, străpunsă ici colo de lumina generoasă a reflectoarelor, Wembley-ul, „templul fotbalului", trăiește primele minute ale unor sentimente contradictorii... 1—1 în meciul Anglia — România, draw în partida — aprioric inegală — dintre campioana lumii și o formație lipsită de pretenții, de palmares, de speranțe... În tribune, amestec de decepție și revelație... Pe gazon, echipele se strîng spre vestiare... Bobby Charlton caută cu ochii un jucător... Îl ajunge, în marginea dreptunghiului de iarbă, îl îmbrățișează și-i șoptește simplu, direct, deși marcat de o vizibilă tristețe : „thank you for everything...". Mulțumesc pentru totul...

Dincolo de vicisitudinile scorului, încetățenitul fair-play britanic își făcea efectul, iar căpitanul echipei insulare, recunoscutul artizan al balonului care este cel de-al doilea Charlton din dinastia fotbalistică cu același nume, strîngea mîna omologului său român... Iar celălalt personaj al acelei scene de o emoționantă frumusețe nu era altul decît „eroul" — nu-i cam mult spus ? — acestor rînduri : MIRCEA LUCESCU

★

Poate că un tablou, cu dimensiuni in extenso, al dinamovistului Mircea Lucescu, inserat rubricii acesteia cu parfum festiv ar părea multora o întreprindere prematură, nechibzuită... La urma-urmei — vor replica scepticii — extrema stîngă a națională, titular în numai 20 de partide sub tricoul tricolor, nu constituie la ora prezentului produsul cel mai izbutit al „noului val" fotbalistic, oricînd, alte nume—Dumitrache, Radu Nunweiller sau Sătmăreanu, de exemplu — putînd să concureze, cu șanse apreciabile, într-o prezumtivă alegere...

Cu toate acestea, în aceste zile fierbinți, de unanimă mobilizare spirituală a țării, tocmai despre Mircea Lucescu, fotbalistul de 24 de ani (i-a împlinit zilele trecute, la 29 iulie), pe care îl considerăm a fi, într-un fel, tipul reprezentativ al tinerei generații sportive, generație pornită la drum în epoca primelor instituiri democratice pe acest pămînt al nostru și crescută în spiritul demn al celor mai profunde adevăruri.

★

Scurta istorie fotbalistică a „subiectului" nostru este, neîndoios, prea puțin bogată în date senzaționale : legitimat, prin '60, la Dinamo, Lucescu va trece pentru doi ani la „călire" în echipa Politehnicii București, de unde va reveni — după ce realizase acea performanță, rara avis în fotbalul nostru, de a juca în națională deși figura între jucătorii diviziei secunde — la clubul-mamă, la care — așa cum ne-a mărturisit — îi place să creadă că-și va încheia cariera competițională...

În același timp, însă, după ce zecile de mii de spectatori îi urmăreau — duminică de duminică — evoluțiile de pe gazon, Lucescu își drămuia timpul și pasiunile între stadion și facultate... A urmat Academia de științe economice, cursuri de zi, știind să îmbine cele două mari satisfacții ale vieții lui : fotbalul și aviditatea de a ști, de a învăța...

De curînd — de fapt, de mai bine de un an — existența lui Mircea Lucescu a căpătat un nou parametru : familia, în cadrul căreia, de cîteva luni, extrema de pe Wembley are un urmaș, pe care ține neapărat să-l facă — ați ghicit ? — fotbalist !

Pentru că este așa cum îl cunoaștem, l-am întrebat :

— Spune-ne, Mircea, ce te nemulțumește cel mai mult la colegii generației noastre ?

— Mulțumirea de sine, mediocritatea, lipsa dorinței de a se depăși... Ca și cum unii ar zice : asta am și nimic nu-mi mai trebuie, de ce să mă zbat, să caut, să dovedesc? Din fericire, asemenea exemplare sînt tot mai rare și cînd există — căci încă există, se manifestă — se izbesc tot mai des de reacția celorlalți, care-i spun, care-i îndeamnă : „mai încearcă, nu te lăsa..." Asta e bine.

— Și ce-ți place cel mai mult la cei de vîrsta ta ?

— Un singur cuvînt : setea. Setea de a ști, de a se perfecționa, de a mai urca o treaptă — fie că este vorba de profesiune sau de sport.

Setea... Nu-i ăsta oare un cuvînt care, așezat în contextul de mai sus, spune multe ? Poate că n-ar fi fost de prisos ca Mircea Lucescu să amintească de multele antrenamente suplimentare făcute — cum zicea el — **„ca să transforme piciorul drept dintr-un lemn într-o bagheță"**, poate că n-ar fi fost de prisos ca Mircea Lucescu să pomenească de oreie, multele, consumate la lumina veiozei, în fața coperților rigide ale „englezei fără profesor"...

Dar n-a făcut-o... Așa cum îl știam, n-a folosit decît o dată persoana I singular... Restul a fost NOI..

★

Poate că tot ceea ce am scris mai sus n-a condus la un portret fidel.

De fapt, nici n-a fost aceasta intenția noastră... Noi am încercat altceva, am vrut să convingem că Mircea Lucescu nu este numai fotbalist. Și dac-am convins, ne bucurăm sincer pentru „căpitanul de pe Wembley" !

Ovidiu IOANIȚOAIA

OCTAVIAN BĂCANU — UN NEÎNTRECUT ARTIST AL ÎNĂLȚIMILOR

Maestrul emerit al sportului Octavian Băcanu „văzut" de fotoreporterul Ștefan Ciotloș

Zi de octombrie pe aeroportul Băneasa. Avioane, călători, forfota obișnuită dinaintea unei decolări. Crainica aerogării anunță cursa București-Berlin-Copenhaga. Crainicul sportiv anunța cursa București - Urziceni - Strejnic. La avionul pentru Copenhaga se prezintă un grup compact de pasageri. La bimotorul de Urziceni își fac apariția doi sportivi : pilotul *Octavian Băcanu* și secundul său *Valerian Viscum*. Aeronava cu pasageri a decolat de mult. Bimotorul mai are, însă, de îndeplinit cîteva formalități înainte de a zbura. Arbitrii verifică documentele de bord, asistă — conform regulamentului F.A.I. — la cîntarul oficial al aparatului care nu trebuie să depășească 3 000 de kilograme. În aceste trei tone socotind tot : *și greutatea avionului și cei peste o mie litri de benzină și... o sacoșă plină cu alimente.*

În sfîrșit, cu roțile ce par aproape desumflate de atîta încărcătură, avionul începe să ruleze pe pista de beton și dispare în înălțimi. Se zboară o oră, două, douăsprezece... Din cînd în cînd, arbitrii de la punctele de control confirmă trecerea aparatului. Se face noapte, apoi din nou ziuă, avionul continuă să zboare fără escală. Cu toată vremea nefavorabilă (vînt, ploaie, plafon jos) comandantul aeronavei *Octavian Băcanu* reușește să mențină o înălțime excepțional de constantă. Din norii grei se furișează teama, oboseala, jucînd parcă în horă nebună în jurul litrometrului care s-a defectat. Oare cîtă benzină a mai rămas în rezervor ?

Au aterizat abia după 20h46 : 30,0, reușind să zboare fără escală cu un avion bimotor de construcție românească 4 462,870 km. Adică cu peste 300 km peste recordul mondial la clasa de avioane C, subclasa C 1 d. Fiind vorba, însă, de un record, s-a mers în circuit închis : *Băneasa—Urziceni—Strejnic*. Lucru mai dificil, deoarece a trebuit să parcurgă de 27 de ori acest triunghi, ocolindu-se punctele de control numai prin partea lor dinafară și mereu în același sens.

A fost o cursă puțin obișnuită, totuși în nota obișnuită a lui Băcanu. Și nota obișnuită a sa înseamnă temeritate, exemplu de voință, tehnică și măiestrie în pilotaj. În arta de a pilota ! Fiindcă, maestrul emerit al sportului Octavian Băcanu este un neîntrecut artist al înălțimilor. Al acelor îndrăznețe și spectaculoase zboruri de acrobație aeriană, care încîntă privirile ce urmăresc frumusețea arabescurilor țesute cu migală de artizan pe marele gherghef albastru al văzduhului. Da, este un artist, cu toate că pe ușa biroului său scrie lapidar : LOCOTENENT - COLONEL OCTAVIAN BĂCANU — COMANDANT DETAȘAMENT AVIOANE CLASICE — TA-*ROM*. Susțin acest lucru colegii cu care lucrează, piloții pe care îi pregătește. Și oamenii argumentează :

— Este un artist în meseria pe care o iubește pînă la patimă, fiindcă pe mulți dintre noi ne-a învățat „zborul instrumentar".

— Fiindcă, în afară de comandant, este instructor, pilot de linie, eseior (pilot încercător), cu un impresionant palmares exprimat în mii de ore de zbor.

— Fiindcă știe să conducă peste 50 de tipuri de aparate, iar distanța parcursă de el cu avionul poate fi egală cu de mai multe ori drumul Pămînt-Lună.

— Fiindcă, am putea spune, tot ce vedeți dv. că zboară cu elice pe cerul patriei sau pe alte meleaguri și aparține Taromului, vizează munca și dăruirea *comandantului nostru de detașament — avioane clasice, OCTAVIAN BĂCANU.*

— Fiindcă e OM ! Un om al zilelor noastre. Un produs al celor 25 de ani care au trecut de la măreața zi a Eliberării patriei, a eliberării omului.

Vasile TOFAN

Nicolae Sotir și profesiunea sa de credință 35 de ani în slujba sportului

Nu știu nici acum ce a fost. Mi s-a părut că am surprins o răsucire a ființei — sau poate a timpului !? — în acea tresărire abia perceptibilă, atunci cînd omul din față a început să privească în urmă, pentru a astîmpăra aviditatea de informație a reporterului. Apelînd la fidelitatea memoriei, antrenorul emerit NICOLAE SOTIR, într-o vizibilă încleștare cu timpul, încerca să-i răstoarne clepsidra ale cărei cristale au fost închinate sportului.

LIMPEZIREA APELOR

A fost un miraj al ierbii crude și al salturilor zvîcnite ale balonului rotund, atunci, în 1934, cînd a încălțat ghetele de fotbal. Și nu o pasiune. Pasiune devenise doar sportul. Pîriul încă nu-și croise matcă. Oscila între fulgerarea mîngii din punctul de la 11 m și zborul spre coșul de baschet ; între lovitura imparabilă de la marginea careului de handbal și atacul peste blocajul advers.

Și, încet-încet, balanța a înclinat, în cele din urmă, spre volei. Două decenii a fost prezent pe teren în formațiile diferitelor echipe : în 1937 la Petrolul București ; în 1939 la Viforul Dacia, alături de Ranea și Vulescu ; în 1940 la Prahova Ploiești, împreună cu Medianu și Zamfirescu ; în 1943 la Venus, avînd în componență pe Humis și Flamaropol ; în 1944 la I.T.B. ; în 1947 la ASAM cu Bolintineanu, Lazăr, Scorțeanu, Orășeanu ; în 1951 la I.T.B., echipă cu care se clasează pe locul III în campionatul național. În 1957 — Nicolae Sotir părăsește terenul, ca jucător. Pasiunea nu se mai cheamă doar sport. Căpătase și un nume: volei.

„SĂ ȚINEȚI MINTE !"

De cîte ori a rostit aceste cuvinte nimeni nu știe. Le spunea de fiecare dată elevilor săi, așa, dintr-o obișnuință, din dorința de a se autoîncredința că ei vor respecta întocmai, în momentele încordării supreme, indicațiile date în minutele obositoare ale antrenamentelor, căci sportivul care a înființat în 1941 Taifun Club și în 1943 o secție de volei la Venus, care a participat în 1946 la primul curs de instructori sportivi organizat de C.G.M., devenise, între timp, și antrenor.

Vitrina cu trofee păstrează pentru urmași, frumos rînduite, urme ale succeselor voleiului românesc. Antrenor secund al națională de băieți, este coautor al obținerii locului 2 la campionatul european din 1955 și la campionatul mondial din 1956.

După patru ani, de data aceasta ca antrenor principal, își aduce o însemnată contribuție la clasarea pe același loc 2 a echipei noastre de băieți și la campionatele mondiale din 1960, în Brazilia. Cea mai bună performanță o constituie, însă, cîștigarea titlului european în 1963, primul titlu de rezonanță cucerit de o echipă de volei românească.

Laurii răsplătesc munca. O muncă susținută, în care clipele de odihnă au fost puține.

MĂIESTRIA NU CUNOAȘTE HOTARE

Amintirea începe să colinde pe alte meleaguri, cu oaze de lumină umbrite de arbori exotici, cu îmbierile șăgalnice ale șansonetei.

Antrenorul român Nicolae Sotir devine în 1958 conducătorul tehnic al naționalei turce. Performanțele nu se lasă așteptate. La campionatul european din 1958, desfășurat la Praga, echipa Turciei realizează cea mai bună performanță de pînă atunci, ocupînd locul 12, după ce, la campionatul anterior, se clasase pe locul 23. Un salt nu numai cifric, ci și valoric, la reușita căruia antrenorul român a avut meritul său.

Dar, cele mai mari satisfacții, încercate în munca de ridicare a nivelului voleiului în alte țări, le-a avut în Franța. Timp de 3 ani (1965—1968), ca director tehnic al Federației franceze de volei, el s-a ocupat în amănunt de formarea de cadre, de perfecționarea antrenorilor și arbitrilor, de restructurarea sistemului competițional, de pregătirea selecționatelor naționale la diferite nivele. Specialist recunoscut, el susține cursuri în Belgia, R.F. a Germaniei, Portugalia. Și nu numai atît. Foștii săi elevi, deveniți antrenori, transmit cunoștințele dobîndite departe, în alte țări : Guadelupa, Madagascar, Martinica, Republica Mali și în alte părți. În semn de prețuire, Nicolae Sotir este răsplătit cu „Medalia de Aur" a Ligii L'Ile de France, „Medalia de aur" a Federației franceze de volei, „Medalia de argint" a orașului Paris și „Medalia de onoare a Tineretului și Sportului francez".

Ar mai fi multe de spus. Și despre activitatea sa ca arbitru internațional, ca membru în Comisia internațională de arbitri, ca membru în Consiliul internațional al antrenorilor. Măestria nu cunoaște hotare.

CUVINTE SIMPLE, CUVINTE DIN INIMĂ

Frînturi de cuvinte, scoase din paginile unor ani mai mult sau mai puțin îndepărtați, dar tot așa de emoționante ca și o relicvă de demult :

„Domnule președinte, avem onoarea să vă adresăm prin prezenta mulțumirile federației noastre pentru ajutorul ce ni l-ați dat în privința dezvoltării voleiului la noi în țară. În timpul pe care l-a petrecut în Turcia, dl. Nicolae Sotir, reprezentantul dv., ne-a introdus în adevăratele taine ale voleiului. Numele lui va rămîne înscris pentru totdeauna în istoria voleiului nostru și în inimile noastre ca profesor al acestui frumos sport". **(V. CALAKOGLU — președintele federației de volei și handbal din Turcia).**

„Un demn slujitor al sportului, un ambasador al prieteniei franco-române, un frumos exemplu de cooperare latină". **(Senatorul JEAN LOUIS VIGIER — fost primar al Parisului).**

„Eu mulțumesc conducătorilor federației că ți-a permis să faci totul, îți mulțumesc că ai făcut totul să ridici nivelul voleiului francez". **(CHRISTIAN BERTRAND — vicepreședinte al Ligii L'ile de France).**

„Cu competența recunoscută, românul Nicolae Sotir, antrenor, arbitru internațional și conducător tehnic al echipei Franței, face un important serviciu voleiului mondial". **(„O comercio do Porto").**

MEDALIA DE AUR

Au trecut 23 de ani de la întemeierea familiei. Ani de perfectă armonie și înțelegere. Sportivă, la rîndul ei, voleibalistă și, mai apoi, maestră a sportului la tir, Ioana Sotir a intuit bine crezul soțului ei și l-a ajutat. A fost mereu alături de el. Acum, în ceasurile de liniște, băiatul lor răsfoiește cu grijă pagini pe care vremea și-a pus patina, ascultă istorii cu oameni și fapte din zilele noastre. Băiatul e mare, a trecut pragul adolescenței. Dar parcă amintirile acestea, împletite cu ritmurile stacatelor lui Paganini sau ale ariilor lui Verdi (a doua pasiune a tatălui) au ceva anume. Au farmecul împlinirii și dăruirii. Au farmecul satisfacției că n-ai stat degeaba, că ai încercat totul să reușești, să lași ceva întregii lumi. Efigia de aur are încrustate doar cîteva cuvinte : **23 de ani de împliniri comune.**

★

Seara coborîse de mult. Foile se pierdeau undeva în umbră. Omul din față spunea o poveste. Povestea vieții sale.

Emanuel FANTANEANU